

plakanje...

ORAZA NASIH NOGOMETNI

STVU EVROPE

... - TAKO PROŠLI!

SU VEZNI - BEZVEZNI! Tozino »otkriće« Veselinović obolio!

Toza opet voza

A ČE SE VATI CUSKOJ

POSLEB TEŠKOG PORAZA NOGOMETNI
TAŠA U FRANCUSKOJ
Poraz za stres

Dobar dan, tugo!

ko v poštef prišla le še dva igralca - Gračan z Reke in Peruzović iz Anderlechta, čeprav je bil drugi pred EP poškodovan. Veselinović se je odločil za najboljše igralce jugoslovanske prve lige, toda njegove zablode so pravzaprav starejšega datuma. Veselinović je namreč na EP prišel brez značilnega modela igre, s tem pa je seveda vprašljiva tudi izbira reprezentantov. Selektorji vrhunskih moštev, kot so Francoz Hidalgo, Nemeč Derwall ali Italijan Bearzot, si namreč najprej izberejo slog igre in nato v skladu z njim in po potrebah izbirajo igralce za najboljše moštvo. Veselinović je torej storil obratno: najboljši igralci lige naj bi na evropskem prvenstvu z značilnim jugoslovanskim smislom za improvizacijo uveljavili nekaj svoj slog.

V igrah z Belgijci in Danci so naši reprezentanti poskušali kopirati zahodnoevropski nogometni slog, v katerem pa niso imeli prav nobene možnosti za uspeh. Obakrat bi sicer lahko dosegli vodilni gol ter tako dobili priložnost, da bi sami dajali ton igri, toda poraza zanesljivo nista bila naključna. Prej bi lahko rekli, da sta bila glede na taktiko povsem logična. Taktika Veselinovičevega moštva je v resnici pomenila pravi nogometni samomor. Odprta igra na velikem prostoru je namreč vsakdanja stvar za Dance in Belgijce, medtem ko v jugoslovanski ligi prevladujejo igre z izrazito obrambnimi cilji. Temu dejstvu (pa čeprav je žalostno in bi seveda

vsi veliko raje videli, da bi tudi pri nas igrali odprto in brezkompromisno) bi morali Veselinović in njegovi pomočniki prilagoditi slog igre jugoslovanskega moštva. Zdi se, da bi bil francoski ali italijanski vzorec kar ustrezen tudi za naše igralce, treba bi ga bilo le prevzeti in nekoliko prilagoditi našim razmeram. Todor Veselinović je sicer mož, ki je prepotoval svet po dolgem in počez, toda zdi se, da so ga na teh potovanjih veliko bolj zanimale igralnice in druge vrste hazarda, kot pa iskanje izvornih nogometnih poti.

Posamezniki daleč pred kolektivom

O igri jugoslovanskega moštva so v Franciji govorili mnogi ugledni tuji strokovnjaki kot so Hidalgo, Piontek, Derwall, Thijs... Njihove sodbe so bile enotne v eni točki: Jugoslovani so na nek način nadarjeni, toda posamezniki so pri njih daleč pred kolektivom, njihova igra pa je naivna. Francoska športna javnost je bila prav šokirana, ko je videla kralja pariškega stadiona v »Parku princev« Safeta Sušića tako nemočnega. Tudi veliki up jugoslovanskega nogometa, 21-letni Ljubljčan Srečko Katanec, se je povsem izgubil v sivini igre jugoslovanskega moštva. K temu pa je veliko pripomogel tudi sam. Ni namreč pokazal nobene iniciative, glede na sposobnosti pa bi v igri gotovo imel kaj reči. Pri-

bližno tako kot Baždarević, je bil bržkone žrtev zgrešene jugoslovanske igre, v kateri ni nihče natančno vedel, kakšna je njihova vloga. Katanec je v modrem dresu spominjal na Danila Popivoda, ko je ta v reprezentanco prihajal še iz Olimpije. Popivoda je šele z uspešnimi nastopi v »bundesligi« dobil potrebno samozavest in postal reprezentančni steber. Zdi se, da bo tudi Srečko Katanec moral po tej poti, če bo hotel v reprezentanci igrati vidnejšo vlogo.

Veselinovića gotovo zadane velik del krivde za neuspeh na 7. evropskem prvenstvu, toda na nek način se lahko brani tudi z argumentom: »Modri« v Franciji vendarle niso igrali slabše, kot igrajo doma v naših prvoligaških klubih, celo najboljših kot so Crvena zvezda, Hajduk in Partizan. Zelo nesrečno roko pa je imel selektor tudi pri izbiri svojega prvega sodelavca. Ante Mladinić je bil nekoč nedvomno prvorazreden strokovnjak, toda nezdrave domače razmere so ga pahnile v apatijo in objem alkoholu. Možgani tega moža so očitno načeti od alkohola, to je zlahka opaziti ob njegovih sila blelih retoričnih nastopih. Toda ob tem vsi nekako zatiskajo oči. Toplak in Osim sta imela v našem štabu bolj pasivni vlogi (gledala sta naše nasprotnike), tako da ju ne zadeva nobena krivda. In še nekaj je značilno v zvezi z neuspehom: jugoslovansko moštvo nima igralске osebnosti, ki bi



znala vzeti vajeti v svoje roke. Tak je bil nekoč, na primer, Brane Oblak, ki je v sodelovanju s soigralci spreminjal taktiko moštva na igrišču in to ne glede na navodila s klopi. Ta mož naj bi bil pri nas mladi Mehmed Baždarević, ki pa se je povsem izgubil v senci Safeta Sušića. Ta, kot izraziti napadalec, seveda ne more biti dirigent, toda Baždarević ni pokazal nobene ambicije, da bi zavlada na sredini igrišča in Sušića potisnil v konico napada.

Osim, Stanković, Ivić, ali...

Veselinović se je na EP povsem izgubil tudi v vodenju in sestavljanju moštva. Da je daleč najboljšega vratarja Simovića zamenjal z vselej problematičnim Ivkovićem ki nas je pokopal z Danci, tega mu ne more nihče odpustiti. Omeniti pa velja še nekaj drugih njegovih eksperimentov z igralci, ki v nogometu na evropski ravni nimajo posebno velikih možnosti (Hadžibegić, Cvetković, D. Stojković). Tudi pirinejsko gostovanje pred EP je bilo za naše moštvo prej škodljivo kot koristno. Tekmi s Španijo in Portugalsko sta bili odlična testa za gostitelja, za nas pa brez vsake koristi, kajti v Franciji smo igrali z moštvi, ki igrajo povsem drugače kot Španci in Portugalci. Švedi, Norvežani ali Nizozemci, to bi bili pred EP ustrezni sparing partnerji za »modre«.

In kaj bo zdaj s Todorjem Veselinovićem? Z zdravjem najbrž le ne bo imel hujših problemov, po šoku si bo moral kaj hitro opomoči, kajti v žepu ima tri privlačne ponudbe klubov iz Španije, Grčije in Južne Amerike, ki ga bodo že v prihodnjih dneh hudo raznemale. Ponudbe so še izpred prvenstva po debaklu na EP se bo morda kdo izmed prej zainteresiranih klubov tudi umaknil. Sicer pa, vrata Vojvodine so za slovitega »Tozo« menda vedno odprta.

In kdo bi ga utegnil zamenjati? Tudi o tem se že šušlja. Na odgovor bo treba počakati kak mesec, toda prvi kandidat je že tu: Ivica Osim. Vsekakor gre za sposobnejšega moža kot je Todor Veselinović, toda vprašanje je vendarle, če je dovolj evropsko razgledan, da bi lahko dosegel tisto, kar že dolgo ni uspelo nobenemu našemu selektorju: našel pravi slog igre za »modre«. Kandidata pa sta menda še dva, 64-letni Branko Stanković, ki je po vrnitvi iz Turčije prost, in skoraj 20 let mlajši Tomislav Ivić, ki bi menda lahko prekinil pogodbo s turškim moštvom Galatsaray. Trije možje torej, ki dajejo nekaj upanja v preporod dela z »modrimi«.

Seveda pa je na koncu treba zastaviti osrednje vprašanje: kdo bo odslovil tiste, ki so ustoličili nesposobnega Veselinovića?

Franci Božič